

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Άκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούς μητρός σου » στί-
χον γὰρ χαρίτων ἔστη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοισὼν χρύσειον περὶ σὴ τραχύλῳ. »
Παροιμία: Σολομώντες.

'Εκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦρράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς 'Επαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς 'Επαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. 'Επιστάταις.
- 'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ παρὰ τοῖς 'Ελληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Περίφημος φιλόσοφος Ἕλληνα (γεννηθεὶς τὸ 470 ἀπέθανε τὸ 400 ἔτος π. Χ.)

Εἷς ἐκ τῶν ἐναρετωτέρων καὶ σοφωτέρων ἀνδρῶν τῶν προημῶν ἦτο καὶ ὁ Σωκράτης· διὰ τοῦτο θὰ προσπαθῆσω νὰ σὰς γράψω ἐν συντομίᾳ, ὡς φίλοι παῖδες, τὸν βίον καὶ τὸν θάνατον διὰ νὰ ἰδῆτε τὰς ἀρετάς του ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας παραγγέλλει ὁ Θεὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του, ἐνῶ ὁ Σωκράτης δὲν ἦτο χριστιανός.

Ὁ Σωκράτης ἦτο υἱὸς ἐνὸς ἀγαλματοποιοῦ Ἀθηναίου, ὀνομαζομένου Σωφρονίσκου, καὶ μητρὸς φρονιμοπατρῆς Φαιναρέτης καὶ ἑσθῆς· εἶχε μάθει τὴν τέχνην τοῦ πατρὸς του, εἰς τὴν ὁποίαν τριψὲν ὀλόκληρον τὴν νεότητά του, καὶ κατεσκεύασε πολλὰ ἀγάλματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ τῶν τριῶν Χαρίτων. Ἐπέτυχε τὴν τέχνην ταύτην ἐτίμων πολὺ οἱ Ἀθηναῖοι· διότι δι' αὐτῆς προτιμῶντο νὰ παριστῶσι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν μὲ τοιαῦτα χαρμηλὰ καὶ ἁπλοῦς, ὥστε νὰ ἐμπνέωσι τὸ σέβας τῶν συμπολιτῶν τῶν προημῶν τοὺς θεοὺς· ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων ἁγίων ἀξιοπρεπῶς, διὰ νὰ βλέπωσιν αὐτὰς οἱ ἄνθρωποι, καὶ νὰ ἐπιθυμῶνται νὰ τοὺς μιμῶνται εἰς τὰς καλὰς πράξεις. Ἡλικιωθεὶς υἱὸς τοῦ Σωφρονίσκου Σωκράτης παρήτησε τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν μάθησιν τῆς ἀληθείας· ἔκτοτε δὲ ἐμαρτύρησε φιλόσοφος, δηλαδὴ φίλος τῆς σοφίας, καὶ ὀνομαζέτο πρῶτος τοτρόπως, διότι ἐδίδοε καλὰς συμβουλὰς εἰς τοὺς νέους, διδάσκων τοὺς τίς ἔπρεπε νὰ κάμνωσι διὰ νὰ γείνωσιν ἐνάρετοι ἄνθρωποι.

Λοιπὸν ὁ Σωκράτης ἤρχισε νὰ συναθροίζῃ τοὺς νέους τῶν Ἀθηναίων, καὶ νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς σοφὰς συμβουλὰς καὶ καλὰ παραγγέλματα, καὶ διὰ τῆς εὐγενοῦς του συμπεριφορᾶς, τῆς μετριότητος του, καὶ τῆς ἐπιεικειᾶς του πρὸς πάντας, εἴλκυε πλῆθος ἀκροατῶν. Αὐτὸς οὔτε δημόσιον σχολεῖον εἶχεν, οὔτε διωρισμένην ὥραν διδασκαλίας, ὡς οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι, οὔτε ἀνέβη ποτὲ εἰς διδασκαλίας ἐδραν, ἀλλ' ἦτο φιλόσοφος παντὸς καιροῦ καὶ ὥρας, διδάσκων

τοῦ καὶ κατὰ πᾶσαν περίστασιν, καὶ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὰς συναναστρώσεις, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ εἰς τὰς κοινὰς συναθροίσεις τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. Πάντοτε ἐλάλει εἰς τοὺς ἀκροατὰς του μὲ γλυκύτητα καὶ μὲ ἀγαθότητα, καὶ τοὺς παρήγγελλεν ἀκαταπαύστως νὰ διορθῶνται τὰ σφάλματά των, νὰ προτιμῶσι τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, νὰ πράττωσι πᾶν ὅ,τι πράττουσιν οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, καὶ νὰ ὑποτάσσονται εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ πᾶς καλὸς πολίτης.

Ἡ δὲ διδασκαλία του αὐτῆ δὲν συνίστατο μόνον εἰς λόγους, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔργα· διότι ὑπακούων καὶ αὐτὸς εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, ἐξεστράτευσε πολλὰκις ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, καὶ εἰς πολλὰς μάχας ἠδραγάθησε, καὶ μάλιστα ἐσωσεν ἀπὸ φανεροῦ κίνδυνου δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, τὸν Ξενοφῶντα εἰς μίαν μάχην, καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην εἰς ἄλλην. Τὸ δὲ θάρρος του ὄχι μόνον εἰς τὸν πόλεμον ἐδείκνυεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν βουλήν, τῆς ὁποίας ἦτο μέλος· διότι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ἔδωκε τρανὰ δείγματα τοῦ ζήλου του ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, μὴ συλλογιζόμενος, ἂν ἐκινδύνευε νὰ πάθῃ ἐκ τούτου ἢ ὄχι. Ἦτο δὲ πολὺ σκληραγωγημένος, φιλόπονος καὶ ὀλιγαρκής, στοχαζόμενος ὅτι, ὅστις ἔχει αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα εὐρίσκει εὐκολώτερον παντοῦ τὴν εὐτυχίαν. Διὰ τοῦτο βλέπων μίαν ἡμέραν τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, τὰ ὁποῖα οἱ Ἀθηναῖοι ἐδείκνυον εἰς τινὰς τελετάς, ἔτι δὲ καὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἐκεῖ, ἐμακάρισε τὸν ἑαυτὸν του εἰπὼν· « Πόσων πραγμάτων δὲν ἔχω χρεῖαν! » Ἄν καὶ ἦτο πτωχός, ἐφρόντιζεν ὅμως νὰ ἦναι καθαρός καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του· μάλιστα ἡμέραν τινὰ ἐπέπληξε τὸν φιλόσοφον Ἀντισθένην, ὅστις ἤθελε νὰ φορῇ τρυπημένον καὶ ῥυπαρὸν φόρεμα, λέγων· « Ἀντίσθενης, ἀπὸ τὰς τρύπας τοῦ φορέματός σου βλέπω τὴν ματαιότητά σου. » Μὴ νομίσατε ὅμως, παιδί μου, ὅτι ἐντρέπετο διὰ τὴν πτωχίαν του, ὄχι μάλιστα δὲν ἐδέχθη καὶ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔστειλέ ποτε βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ὀνομαζόμενος Ἀρχέλαος, οὔτε ἤβηλεσε νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ παλάτιόν του, καθὼς τὸν παρεκάλει ὁ

βασιλεὺς αὐτός· διότι ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ υπάγῃ νὰ εὖρη ἀνὰ θρωπον, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ τοῦ κάμῃ τιαύτας χάριτας, τὰς ὁποίας αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν ν' ἀνταποδώσῃ.

Τὴν δὲ μετριοφροσύνην του ἐδείκνυεν ὄχι μόνον εἰς τὰ εὐεργετήματα, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὸν ὕβριζον. Καὶ ἐνῶ ἡμέραν τινα οἱ φίλοι του ἐθαύμαζον, διότι ὑπέφερε νὰ τὸν λακτίσῃ μὲ τὸν πόδα του κάποιος κακοήθης, χωρὶς αὐτὸς νὰ εἶπῃ τίποτε, ἀπεκρίθη· «Πῶς λοιπόν! ἐάν μὲ ἐλάκτισεν ὄνος, πρέπει νὰ ἀντιλακτίσω αὐτόν;» Ἄλλοτε πάλιν, ὅτε ἀνθρώπος τις ἐπεσώρευσε ὕδρεις ἐναντίον του, εἶπε· «Φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ ἔμαθε νὰ λαλῇ καλοῦς λόγους.» Ἐρεθισθεὶς δὲ μίαν ἡμέραν ἐναντίον ἐνὸς δούλου, πῶς νομίζετε, ὅτι τὸν ἐτιμώρησεν; ἤρκεσθι μόνον νὰ τοῦ εἶπῃ· «Ἦθελα σὲ δεῖρει, ἐάν δὲν ἤμην θυμωμένος.» Ἡ δὲ γυνὴ του, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ξανθίππη, ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο πλασμένη ἐπίτηδες διὰ νὰ διεγείρῃ τὸν θυμὸν καὶ εἰς τὸν πλέον ὑπομονητικὸν ἀνθρώπον· ἀλλ' αὐτὸς τόσον ἐσυνείησε τὰς κραυγὰς τῆς, ὥστε δὲν ἐφαίνετο διόλου, ὅτι ἐστενοχωρεῖτο· «Νομίζω, ἔλεγεν, ὅτι ἀκούω τὰς φωνὰς τῶν χηνῶν, ἢ τὸν θόρυβον τῶν ἀμαξῶν.» Μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἡ Ξανθίππη τὸν ὕβρισε πολὺ καὶ ὁ Σωκράτης δὲν τῆς ἀπεκρίθη διόλου, ἀλλ' ἤλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, αὐτὴ ἔλαβε τὴν ὑδρίαν γεμάτην ὕδωρ, καὶ ἐλθοῦσα ἐκένωσε αὐτὴν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του· ὁ δὲ Σωκράτης μόνον τοῦτο εἶπεν· «Ἦξευρα, ὅτι μετὰ τὴν ἀστραπὴν καὶ βροντὴν, ἔρχεται ἡ βροχὴ.» Ἄλλ' ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ ὁποία ἀκαταπαύστως τὸν ἐσύγχιζεν, ἦτο πολὺ ἀφωσιωμένη εἰς αὐτόν, καὶ δὲν ἀνεχώρει ἀπὸ πλησίον του, ἕως εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Τινὲς συγγραφεῖς λέγουσιν, ὅτι ἐπίτηδες ἐξέλεξε τὴν γυναῖκα ταύτην, διὰ νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν ὑπομονήν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤθελε θεωρηθῆ ἴδιον φιλοσόφου ἀνδρός, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνοησία του. Πρέπει δὲ μᾶλλον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Σωκράτης, ἦτο ἀνθρώπος φρόνιμος καὶ τίμιος, καὶ ἤξευρε νὰ ὑποφέρῃ τὰ σφάλματα τῆς γυναῖκος του, καὶ ἔζη μετ' αὐτῆς εἰρηνικῶς.

Ὁ Σωκράτης ἂν καὶ ἦτο ἀνθρώπος αὐστηρῶς ἠθικῆς, ἡγάπα τὰς

ἐντίμους ἠδονάς· ἦτο μάλιστα εὐθυμος καὶ ἀγαπητός, καὶ δὲν ἐδυσκολεύετο διόλου νὰ συνδιασκεδάξῃ μετὰ τῶν φίλων του, προσκαλῶν αὐτοὺς ἐνίοτε εἰς λιτὸν δεῖπνον. Ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐνῶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐμελλον νὰ δειπνήσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του πλούσιοι τινες, ἡ Ξανθίππη ἐντρέπετο νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ μὲ τόσῃ ἀπλότητι· «Μὴ ἀνησύχει, εἶπεν ὁ Σωκράτης εἰς τὴν γυναῖκά του, ἐάν οὗτοι ἦναι ἀνθρώποι φρόνιμοι καὶ ἐγκρατεῖς, θὰ μείνωσιν εὐχαριστημένοι· ἐάν δὲ ἦναι ἀκατάστατοι καὶ κακοί, δὲν μὲ μέλλει ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωσιν.»

Ἦτο εὐφυῆς καὶ ἐγγικτικός εἰς τοὺς λόγους του, καὶ ποτὲ δὲν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα του κακαὶ λέξεις. Ἡμέραν τινα εἶπε περὶ τινος ἡγεμόνος, ὅστις ἐδαπάνησε πολλὰ διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ μὲν λαμπρὸν παλάτιον, δὲν ἐφρόντισε δὲ διόλου διὰ νὰ μορφώσῃ τὰ ἦθη του· «ὅτι πανταχόθεν συνέρξον οἱ ἀνθρώποι διὰ νὰ ἴδωσι τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν οἰκοδεσπότην.»

Ὁ Σωκράτης νέος ὦν ἐκλινε πρὸς τὴν ἀσωτίαν, καὶ τὸ ὠμολόγει φανερά. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔτυχε νὰ τὸν παρατηρήσῃ κάποιος κρανιοσκόπος καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Σωκράτης ἦτο ἄσματος καὶ μέθυτος. Οἱ δὲ μαθηταὶ του θυμωθέντες ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, διότι ὕβρισε τὸν διδάσκαλόν των, ἐζήτησαν νὰ τὸν ἐκδικηθῶσιν. Ἄλλ' ὁ Σωκράτης τοὺς ἐμπόδισεν εἰπὼν· ὅτι ὁ κρανιοσκόπος εἶχε δίκαιον εἰς ὅσα ἔλεγε· καὶ ὅτι ἂν αὐτὸς δὲν διωρθῶνετο διὰ τῆς φιλοσοφίας, ἡθελεν ἔχει τῶνόντι τὰ ἐλαττώματα ταῦτα.

Ὅθεν οἱ καλλίτεροι τῶν πολιτῶν ἐζήτουν τὴν συναναστροφὴν του, ἡ ἔσπελλον τοὺς υἱοὺς των διὰ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς διδασχῆς του· ἡ δὲ φήμη τῆς ἀρετῆς του τόσον διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὥστε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἐρωτηθῆν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, τίς ἦτο ὁ σοφώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἀπεκρίθη ἀδιστακτως, ὅτι ἦτο ὁ Σωκράτης.

(Ἔπιτεται συνέχεια).

Ο ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΟΛΕΘΡΟΣ.

Φοιτητής τις Πενεπιστημείου τινός τόσον διεκρίνετο διὰ τὰ καλά του ἦθη, καὶ διὰ τὴν πρὸς τὴν σπουδὴν κλίσιν του, ὥστε εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ὑπόληψιν τῶν καθηγητῶν του καὶ τῶν ἐπισημοτέρων κατοίκων τῆς πόλεως, ὅπου ἔζη. Ὁ νέος οὗτος ἐδίδοε μεγάλας ἐλπίδας, ὅτι ἤθελέ ποτε γίνει τὸ καύχημα τῆς πατρίδος καὶ τῶν γονέων του· ἀλλὰ τὸ ὀλέθριον παράδειγμα ἀχρείων τινῶν συντρόφων του, μετὰ τῶν ὁποίων κατὰ δυστυχίαν συναεστρέφετο, συντέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλας ταύτας τὰς καλὰς ἐλπίδας. Διότι κατ' ἀρχὰς μὲν ἤρχισε νὰ μὴ ἐκπληροῖ τὸ χρέος του, μετὰ ταῦτα δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπέπιπτεν ἀπὸ πταισμάτων εἰς πταίσματα, καὶ ἐπὶ τέλους κατήντησεν εἰς τὰ φρικτότερα ἐγκλήματα. «὘ν ἀπὸ τὰ πρῶτα αἴτια, τὰ ὅποια τὸν παρέσυρον εἰς τὴν διαφθορὰν ὑπῆρξε καὶ τὸ χαρτοπαίγιον. Ὁθεν ἔχασε σημαντικὰς ποσότητας χρημάτων, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του εἰς πλῆθος δανειστῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ἐστενοχώρουν, κατήντησε νὰ περιφέρηται ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ ἀπὸ καπηλείου εἰς καπηλεῖον διάγων βίον ἐγκληματικὸν καὶ πλάνητα. Ἐσπέραν δὲ τινα ἐν ᾧ εὕρισκετο εἰς ἓν ἐκ τῶν καταγωγῶν τούτων, συνέπεσε νὰ καταλύσῃ εἰς δωμάτιόν τι πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του ξένος τις, ὅστις πρὶν πλαγιάσῃ ἐνόμισε καλὸν νὰ ξαναμετρήσῃ τὰ χρήματά του· ἀφ' οὗ δ' ἔκαμε τοῦτο ἐκοιμήθη. Ὁ φοιτητής κεντηθεὶς ὑπὸ τοῦ πλάνου ἤχου τοῦ μεταλλοῦ, διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὁποίου κατήντησεν εἰς θεληματικὴν ἐξορίαν, ἐσκέφθη ἔκτοτε νὰ οἰκισιοποιηθῇ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ὁ πατήρ μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν, δὲν θὰ μοὶ στείλῃ πλέον τίποτε, πρὸ πάντων δὲ ἀφοῦ μάθη, ὅτι κατησώτευστα τόσον ταχέως τὰ τελευταῖα χρήματα, τὰ ὅποια μοὶ ἔστειλε πρὸ ὀλίγου. Δὲν μοὶ εἶναι πλέον συγχωρημένον νὰ ξαναφανῶ εἰς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων. Τὰ χρήματα τοῦ ἀγνώστου τούτου θὰ μὲ ἀπαλλάξωσι βεβαίως ἀπὸ τὴν ἀμχανίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὕρισκον. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀποφασίσω νὰ μετέλω τὸ ἄτιμον ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου; Καὶ ὁμως μετήλθον αὐτὸ

ἔλλοι πρὸ ἐμοῦ καὶ δὲν θὰ ἦμαι ἐγὼ ὁ τελευταῖος. Καὶ αὐτὸς ἐξενόκησε μὲ τοὺς φρικώδεις τούτους στοχασμούς, ὁ δὲ ξένος ἐκώλυσε τὴν ἐπαύριον περὶ τὰ χαράγματα, καὶ ὁ φοιτητής τὸν ἀποβίβει, τὸν προσφθάνει ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ τὸν δολοφονεῖ. Αἱ ἐπιμένοναι χεῖρές του εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου ἐκείνου ἀνοίγουσιν τὸν θάμνου τινός τὸν σάκκον τοῦ δυστυχῆ, ὁ ὁποῖος ἔπλεεν εἰς αἷμά του καὶ ἠγωνία ἀκόμη ἐναντίον τοῦ θανάτου, ἐκβάλλων αἰγὰς ὀδύνης καὶ ἀπελπισίας. Ὁ φονεὺς εὕρισκε ἐντὸς τοῦ σάκκου καὶ ἀκόσια σκούδα καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀναγνώστης ἀναγνώσῃ εἴν δύναται χωρὶς νὰ φρίξῃ! . . .

« Ἄστοργε υἱέ !

« Ἰδὸν σοὶ στέλλω ἀκόσια σκούδα διὰ νὰ πληρώσῃς τὰ χρέη σου καὶ νὰ διορθώσῃς τὰς ὑποθέσεις σου. Δὲν θὰ ἔλθῃς πλέον εἰς συναισθησὶν ἀπὸ τὰς εὐεργεσίας τοῦ θελιμμένου πατρός σου, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε σ' ἐλύπησεν; Ἡ μήτηρ σου, ἡ δυστυχὴς μήτηρ σου! ἤρηνει νυχθημερόν διὰ τὰς παρεκτροπάς σου. Δύνασαι νὰ ἴδῃς ἀταράχως ἡμᾶς καταβαίνοντας εἰς τὸν τάφον διὰ τὰς ἀσωτίας σου; Ὁ θεὸς καὶ ἀνάδοχός σου, ὁ ὁποῖος δὲν σὲ εἶδεν ἀπὸ τοῦ ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας σου, ἐλθὼν ἐδῶ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπαύθησε νὰ σ' ἐπανιδῇ ἀκόμη μίαν φοράν. Σκοπεύει δὲ νὰ δώσῃ κληρονομίαν εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς σου τὴν περιουσίαν του, ἡ ὁποία εἶναι σημαντικὴ καὶ εἶναι ἐπιφορτισμένος τώρα νὰ σοὶ ἐγγυησῇ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον σοὶ στέλλω. Τίμα αὐτὸν ὡς πατέρα σου, περιποιῶ αὐτὸν ὅσον σοὶ εἶνε δυνατόν καὶ φέρου εἰς τὸ εἶδος ὅπως ἀρμόζει καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς ἐμέ. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ παρηγορήσῃς τὸν ἔνδακρον πατέρα σου, καὶ νὰ καταπαύσῃς τοὺς ὀνύχους τῆς δυστυχῆς μητρός σου. Δὲν δυνάμεθα νὰ σὲ βλέπωμεν στενδόντα πρὸς τὸν ὀλεθρόν σου, χωρὶς νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὸ τῆς λύπης, διότι δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ὑποφέρωμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι κατηντήσῃς ὁ φανερός ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. »

Ταύτην τὴν ἐπιστολήν ἀναγνούς ὁ νέος ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀπελπισίαν

καὶ πληγώσας ἑαυτὸν εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του διὰ αὐτοῦ ἐγχειριδίου, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε δολοφονήσει τὸν θεῖον ἀπέθανε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐλεεινῶς.

Βλέπετε, ὦ φίλοι παιδες, ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης, ἡ ὁποία ἀληθεστάτη, ὅτι τὸ πρῶτον βῆμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις πρὸς τὸ κλημα, μᾶς ὀδηγεῖ συγνάκις εἰς τὸν ὄλεθρον.

Π. Ι. Φ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ

Τὰ μυστήρια τοῦ Μίθρα.

Συνέχεια καὶ τέλος.

Τώρα, καλοί μου φίλοι, πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι οἱ μάγοι ἐδέχοντο ἀδιαφόρως πάντα Πέρσων διὰ νὰ τελέσῃ τὴν λατρίαν Μίθρα εἰς τὰ σκοτεινὰ σπηλαία, ὅπου ἦτο διορισμένη νὰ τελεῖ ὅσοι ἐπεθύμουν νὰ ἔχωσι τὴν ἄδειαν νὰ ἐμβαίνωσιν ἐλευθέρως τὰ ἱερά ἐκεῖνα σπηλαία, ἔπρεπε νὰ ὑποφέρωσι πολλὰς δοκιμασίας διὰ τὴν σκληρότητα τῶν ὁποίων ἀπερρίπτοντο καὶ οἱ πλέον ἐπιμνητοί. Μετὰ ταῦτα δὲ ἤθελον ὑποστῆ καὶ ἄλλας δεινὰς δοκιμασίας διὰ νὰ διδαχθῶσι τὰ μυστήρια τῆς λατρείας ταύτης, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζον τὰ μυστήρια τοῦ Μίθρα. Αἱ δοκιμασίαι αὗται ἦσαν ἀληθεία, πολλὰ φρονίμως διοργανισμέναι διὰ νὰ ἀπομακρύνωσι τὸν περιέργους καὶ ἀδιακρίτους· διότι τοὺς ἐβύθιζον ἀλληλοδιαδόχως τὸ ὕδωρ καὶ εἰς τὸ πῦρ· τοὺς ἄφινον νὰ νηστεύωσιν εἰς ἐρημίον πεντήκοντα ἡμέρας, μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων τοὺς ἔβανον εἰς τὴν χιόνα ἐπὶ ἄλλας εἴκοσιν ἡμέρας. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν περιέργειάν των, ὑπέφερον γενναίως τὴν σκληρὰς ταύτας δοκιμασίας, μάγος τις τοὺς ὀδήγει εἰς τὸ μὲν ἀπόκρυφον μέρος τοῦ σπηλαίου, ὅπου παρετήρουν εἰς τὸ βάθος εἰς μικροῦ σπηλαίου μὲ χλόην ἐστρωμένου καὶ διαβροχόμενου ὑπὸ τὸς καθαρωτάτου, ὠραῖον νεανίαν, τὸν ὁποῖον ἔλεγον, ὅτι ἦτο θεὸς Μίθρας.

Οἱ μάγοι ἐδίδασκον συγχρόνως τοὺς μύστας (οὕτως ὠνομάζοντο ὅσοι ἐδιδάσκοντο τὰ μυστήρια), ὅτι ἤθελον ἔλθει καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ὁραμάζης καὶ ὁ Ἀριμάνης ἐμελλον νὰ συγκροτήσωσι μίαν τελευταίαν μάχην, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ἤθελε κατὰ διὰ τοῦ πυρός, καὶ ἤθελε γίνεαι νέα γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ λαμπρὸς Μίθρας ἤθελε φωτίζει μὲ τὰς ἀκτίνάς του.

Ἡ μυστηριώδης λατρεία τῆς Περσικῆς ταύτης θεότητος μεταβάσα εἰς Ῥώμην ἐτελεῖτο ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας· εἰς τοὺς πρώτους χρόνους ἐθυσίαζον ἄνθρωποι, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐμπόδισε τὰς τρομερὰς ταύτας θυσίας, αἱ ὁποῖαι ἀνηνεώθησαν μόνον ἐν καιρῷ σκληροτάτων αὐτοκρατόρων, ὡς τὸν Κόμοδον καὶ Ἡλιογάβαλον.

Οἱ Πέρται μὴ ἔχοντες ναοὺς καθὼς οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, οὐδὲ ἀγάλματα ἀνήγειρον εἰς τοὺς θεοὺς των· διὰ τοῦτο δὲν εἶναι γνωστὸν πῶς παρίστανον τὸν Ὁραμάζην ἢ τὸν Ἀριμάνην· τὸν δὲ Μίθραν παριστάνουσιν ὡς ὠραῖον νεανίαν, ὅστις φορεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν Ἀσιατικὸν κάλυμμα, καὶ θυσιάζει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου ταῦρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθηται. Παρατηρήσατε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται ὁ Μίθρας. Ἡ εἰκὼν αὕτη, ὅπου εἶναι ἐξωγραφισμένοι καὶ δύο μάγοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἰς κρατεῖ δάδα ἀναμμένην,

ὁ δὲ ἄλλος δᾶδα ἀνεστραμμένην, παριστάνει ἀναμφιβόλως κάποιαν θυσίαν γενομένην ἐν καιρῷ τῶν μυστηρίων τοῦ Μίθρα, ἢ μάλλον καθὼς λέγουσι πολλοὶ σοφοί, παριστάνει μεγάλην τινὰ ἀστρονομικὴν ἀνακάλυψιν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον κάμνει ὁ ἥλιος.

Δὲν ἠξέυρω, ἀγαπητοὶ παῖδες, ἂν εὐχαριστήθητε εἰς ὅσα σᾶς διηγήθην περὶ τῆς μυθολογίας τῶν Περσῶν· ἀλλ' ὅπως θήποτε ἔπρεπε νὰ μάθητε κάτι τι περὶ τούτου, διότι ἀργότερα θὰ ἀπαντήσωμεν μύθους, οἱ ὅποιοι ἔχουσιν ὁμοιότητα μὲ τοὺς μύθους τούτους καὶ τότε θὰ εὐχαριστηθῆτε περισσότερον.

ΠΕΡΙ ΝΑΝΩΝ.

Καθὼς ὑπάρχουσι λαοὶ διακρινόμενοι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναστήματός των, οὕτως εἶναι καὶ ἄλλοι λίαν ἀξιοσημείωτοι διὰ τὸ μικρὸσώμότην των. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ Λάπωνες, κάτοικοι τοῦ βορειοπέλου μέρους τῆς Εὐρώπης, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀσχημοὶ καὶ τὸ ἀνάστημά των δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἐν μέτρον καὶ εἴκοσι πέντε ἑκατοστά. Οἱ αὐτόχθονες τῆς Αὐστραλίας, τοῦ πέμπτου δηλ. μέρους τοῦ κόσμου, γενικῶς ἔχουσιν ἀνάστημα σμικρότατον.

Ἀπαντῶνται δὲ εἰς ὅλας τὰς φυλὰς ἀνθρώποι ὀνομαζόμενοι νάνοι, λίαν μικροὶ τὸ ἀνάστημα καὶ δύσμορφοι· εἶναι σπανιώτατον ἢ ἀπαντήσῃ τις νάνους μὲ ἀναλογίαν καὶ καλὸν σχηματισμὸν σώματος. Ἰππὴρξάν τινες ἐξ αὐτῶν ἔχοντες μόλις τεσσαράκοντα ἢ καὶ πενήκοντα ἑκατοστομέτρων ὕψος.

Τοὺς νάνους τούτους διετήρουν ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες εἰς τὰ παλάτια των διὰ νὰ διασκεδάζωσι δι' αὐτῶν· οἱ βασιλεῖς μάλιστα τῆς Ἀνατολῆς εὗρον τρόπον νὰ ἐμποδίζωσι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος δυστυχῶν τινῶν, καὶ τοιοῦτοτρόπως κατώρθωνον νὰ χωρὶς τεχνητοὺς νάνους, οἱ ὅποιοι διὰ παραδόξων χορῶν καὶ ἄλλων αἰσθητικῶν διεσκεδάζον τοὺς ἄρχοντας των.

Τὸ βάρβαρον τοῦτο ἔθος μετέβη ἐκ τῆς Περσίας καὶ εἰς τοὺς μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον Ἕλληνας βασιλεῖς καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους αὐ-

τοκράτορας κατὰ τὰ μέσα τοῦ πρώτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτοι μάλιστα οἱ αὐτοκράτορες εὐχαριστοῦντο νὰ συναθροίζωσι πανταχόθεν νάνους, διὰ νὰ μάχωνται καὶ νὰ σφάζωνται μεταξύ των· ἀφοῦ παρήλθον πολλὰ ἔτη, οἱ νάνοι ἔχαιρον τὰ πιστὰ πλησίον τῶν βασιλέων, διότι καὶ ὡς ἀκολουθοῦς μετεχειρίζοντο αὐτούς, καὶ ὡς μετακομιστὰς διαφόρων παραγγελιῶν τῶν ἱπποτῶν.

Μεταξὺ ἄλλων νάνων περίφημος ὑπῆρξε καὶ κάποιος Νικόλαος Φερόύ, ἐπονομασθεὶς Βιβῆς, τὸν ὅποιον εἶχε πρὸς διασκεδασίν του ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Στανίσλαος. Τὸ ἀνάστημα τοῦ νάνου τούτου ἐφθανε μέχρις ὀγδοήκοντα ἑκατοστῶν. Κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἦτο ἐντελῶς ἐσχηματισμένον τὸ σῶμά του, καὶ εἶχε βάρος ὀλίγον περισσότερον τῶν 40 χιλιογράμμων. Ἦτο ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν κομψότητα τῶν χαρακτηριστικῶν του· ἡ δὲ νοητικότης του ἦτο τὸσον περιορισμένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς τοῦ χοροῦ. Γενόμενος δεκαπενταετῆς ἔχασε τὴν κομψότητά του καὶ ἔγεινε δύστροπος. Καὶ ὡς εἰς ἐκφυριεῦθη ἀπὸ πρόωρον γῆρας ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν κατὰ τὸ 1763 Μ. Χ. Ὁ σκελετός του διατηρούμενος εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων παρουσιάζει παράδοξον κανονικότητα, τὸ δὲ ἐκ κηροῦ ἀγαλμά του ὑπάρχει εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ.

Τὸ κολύβριον εἶναι πτηνὸν μικρότατον, καὶ ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν κομψότητά του καὶ διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ πτερώματός του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅταν ἀντανακλῶνται αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, βλέπει τις τὰ χρώματα τῶν πολυτιμοτέρων λίθων καὶ μετάλλων καὶ τῶν ὠραιότερων ἀνθέων. Ἡ οὐρά του σύγκειται ἀπὸ ἐννέα πτερά, τὰ ὅποια σχηματίζουσι ῥιπίδιον (ἀνεμιστήριον), τὰ δὲ δύο τελευταῖα εἶναι διπλάσια παρ' ὅλον τὸ σῶμά του κατὰ τὸ μήκος. Τὸ ἄρβρον φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μικρὸν θύσανον (σκουφίαν), ὅπου ὑπάρχουσιν ὅλα τὰ χρώματα, τὰ ὅποια λάμπουσι καὶ εἰς πτερύγιά του. Οἱ

ὄφθαλμοί του εἶναι μελανοὶ καὶ ἀστράπτουσιν ἐκ τῆς ζωηρότητος. Τὸ ράμφος του ἔχον πάχος βελόνης, εἶναι μακρότερον τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὀλίγον κυρτόν. Ἡ δὲ γλώσσά του, τὴν ὁποίαν ἐκβάλλει πολὺ ἔξω, χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὴν χώνῃ ἕως εἰς τὸ βάθος τοῦ κάλυκος τῶν ἀνθέων καὶ νὰ βυζάνῃ τὴν δρόσον, ἢ ὁποῖα ὑπάρχει ἐκεῖ, ἢ νὰ καταπίνῃ τὰ μικρὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα καταφεύγουσιν εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Τρέφεται ἐπίσης μὲ τὴν σκόνιν τῶν ἀνθέων τῆς πορτοκαλέας, τῆς λεμονέας καὶ τῆς ροιᾶς, τὴν ὁποίαν συνάγει πετῶν ὡς πεταλούδα πάντοτε ὀλόγυρα χωρὶς νὰ ἀναπαύηται. Τὸ πέταμά του εἶναι τόσον ταχύ, ὥστε μᾶλλον ἀκούεται τὸ πτηνὸν τοῦτο ἢ φαίνεται. Ἡ δὲ κίνησις τῶν πτερυγῶν του κάμνει θόρυβον ὅμοιον μὲ τὰς μεγάλας μύιας. Στέκεται μετέωρον εἰς τὸν ἀέρα, ὡς καὶ αὐταί, καὶ ἐνίοτε φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀκίνητον.

Εἰς τὰ μέρη ὅπου τὰ ἄνθη διαρκοῦσι μόνον μίαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, λέγουσιν ὅτι, ὅταν δὲν ὑπάρχῃσι πλέον ἄνθη, συμμαζώνεται τὸ κολύβριον ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους δένδρου τινὸς καὶ μένει ἐκεῖ εἰς κατάστασιν ναρκώσεως, μέχρις οὗ ἀνοίξῃσι πάλιν τὰ ἄνθη· ἀλλ' εἰς τοὺς θερμοὺς τόπους, ὅπου τὰ ἄνθη διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο ἀκαταπαύστως, δύναται τις νὰ τὸ ἴδῃ καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

Συνειθίζουσι νὰ κατασκευάζωσι τὰς φωλεὰς των εἰς τοὺς κλάδους τῶν πορτοκαλέων, αἱ ὁποῖαι βέβαια δὲν λυγίζουσιν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦτο. Αἱ φωλεαὶ των αὐταὶ ἔχουσι μέγεθος καὶ σχῆμα ἡμίσεως κελύφους αὐγοῦ, εἶναι κατασκευασμέναι μὲ μικρὰ ξυλάρια χλόης, καὶ ἐστρωμέναι ἔσωθεν μὲ εἶδος βαμβακίου λεπτοτάτου καὶ μαλακωτάτου. Τὸ θῆλυ γενεᾶ μόνον δύο αὐγὰ μεγέθους ἐνὸς πιζελίου, τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτει μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ στοργήν. Ὅταν οἱ νεοσσοὶ ἐκλεπισθῶσι, δὲν φαίνονται μεγαλειότεροι τῆς μύιας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον σκεπάζονται μὲ λεπτότατον χνούδιον ὡς τὸ τῶν ἀνθέων, καὶ μετὰ ταῦτα μὲ πτερὰ λαμπρά.

Ὅταν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἀπέλθωσι διὰ νὰ ζητήσωσι τροφήν, πτηνά τινα, τὰ ὁποῖα ὑπεραγαπῶσι τὰ αὐγὰ ταῦτα, κχιροφυλακτοῦσι καὶ ὁρμῶσι νὰ τὰ καταφάγωσιν· ἀλλ' οἱ γονεῖς φρουροῦσι πάντο-

τε καὶ ἐπανερχονται ταχέως, ὡς ἀστραπή, καὶ καταδιώκουσιν ἀτρόμητοι τῆς νέας οἰκογενείας τὸν ἔχθρον, ἢ ἂν καὶ ἦναι πολὺ ἰσχυρότερός των· καὶ ὅταν δυνηθῶσι νὰ τὸν προφθάσωσι, κάθηνται ἐπιτηδεῖως ἐπάνω εἰς τὰς πτερυγὰς του καὶ τὸν τσιμπῶσι μὲ τὸ μακρὸν ράμφος των καὶ τοῦ καταφέρουσι πολλὰς πληγὰς.

Διὰ νὰ συλληθῇ τὸ κολύβριον, ἢ ῥίπτουσιν ἐπάνω του ἄμμον χονδρὴν, ἢ τις τὸ ζαλίξει, ἢ στήνουσιν ἰσόθεργας, ὀλόγυρα εἰς τὰς ὁποίας πετᾶ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν· ἀλλ' εὐθὺς ἀφοῦ ἐγγίξωσιν εἰς αὐτὴν ἢ γλώσσα, οἱ πόδες καὶ αἱ πτέρυγές των, κολλοῦσιν ἐπάνω, καὶ ὁ ὀρνιθοθήρας, ὅστις τὰ παραφυλάττει, τὰ συλλαμβάνει.

Ἴδου τί διηγείται περιηγητὴς τις περὶ αὐτῶν.

Φίλος τις συλλαβῶν φωλεᾶν νεοσσῶν ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς κλωβίον, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ των ζητοῦντές τα πανταχόθεν, τὰ εὗρον τέλος πάντων, καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς φέρουσι τροφήν διὰ μέσου τῶν συρμάτων τοῦ κλωβίου. Ἐντὸς ὀλίγου ἡμέρευσαν τόσον, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωματίον, ἔπειτα εἰς τὸ κλωβίον καὶ μετὰ ταῦτα ἔτρωγον καὶ ἐκοιμῶντο μὲ τὰ νεογνά των. Τόσον δὲ ἐφιλιώθησαν μὲ τὸν οἰκοδεσπότην, ὥστε καὶ τὰ τέσσαρα ἰσυμμαζώνοντο εἰς τὰ δάκτυλά του, καὶ ἔκραζον *σερέπ, σερέπ*, ὡς ἐὰν εὕρισκοντο ἐπάνω εἰς κλάδον δένδρου.

Τὸ δὲ φαγητόν των συνίστατο εἰς μίγμα παξιμαδίου, Ἰσπανικοῦ οἴνου, καὶ ζαχαρέως, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἔφερον ἐλαφρῶς τὴν γλώσσαν των καὶ ἔτρωγον καὶ ἐχόρταινον, ἐπέτων ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἔξωθεν αὐτῆς, καὶ ἐπανήρχοντο εὐθὺς ἀφοῦ ὁ οἰκοδεσπότης τὰ ἐφώναζε. Τὰ διετήρησε τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ μῆνας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλους νεοσσοὺς τῆς ὠραίας ταύτης οἰκογενείας· ἀλλὰ λησμονήσας ἐσπέραν τινα νὰ δέσῃ τὸ κλωβίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον, εἰς τὸ σχοινίον τῆς ὀροφῆς διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ποντικούς, εἶδε μὲ λύπην του, ἐξυπνήσας τὴν ἐπαύριον, ὅτι δὲν ὑπῆρχον πλέον.

Εὗρον τὸν τρόπον ν' ἀποξηραίνωσι τὸ πτηνὸν τοῦτο καὶ νὰ διαφ-

τηρῶσι ἀκαίαν τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων του. Μὲ τὰ περὶ
 ρά των κατασκευάζουσιν ὡραία κεντήματα καὶ ἐξαισίας εἰκόνας,
 αἱ δὲ ἄγριαι γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς τὰ μεταχειρίζονται ὡς ἐ-
 νώτια ὅταν ἀποξηρανθῶσιν.

Ἡ πτηνόμυια εἶναι πτηνὸν οὕτως ὀνομαζόμενον διὰ τὴν μικρό-
 τατά του, ὁμοιάζει πολὺ τὸ κολύβριον εἰς ὅλα, ἐκτὸς μόνον ὅτι εἶναι
 μικρότερον αὐτοῦ καὶ ἔχει τὸ ῥάμφος εὐθύ, ἐνῶ τοῦ κολυβρίου εἶναι
 κυρτόν, ὡς εἴπομεν,

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΒΟΡΚΟΛΑΚΟΣ.

Κανὲν πρᾶγμα, ᾧ φίλτατοι παῖδες, δὲν εἶναι τόσον ἐπιτήδειον
 εἰς τὸ νὰ δημιουργῇ φαντάσματα, ὅσον ὁ φόβος· ἐκ τοῦ φόβου ὁ ἄν-
 θρωπος φαντάζεται ὅτι βλέπει, καὶ λέγει ὅτι εἶδε φάντασμα· ὁ μῦθος
 οὗτος περὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, καὶ συχνάκις ποικιλόμενος, γί-
 νεται παραδεκτὸς μὲ τόσον περισσοτέραν εὐχαρίστησιν, ὅσον γελοῖος
 εἶναι. Οἱ δ' εὐπίστοι καὶ οἱ πεφοβισμένοι ἄνθρωποι καταφεύγουσι
 ζητοῦντες προστασίαν. Διὰ τοῦτο πόσους μύθους ἢ ἀμάθεια καὶ ἡ
 εὐπιστία ἐφύλαξαν ἕως τὴν σήμερον!

Ἀκούσατε τὸ ἀκόλουθον συμβάν διὰ νὰ γελάσητε.

Κάποιος συγγραφεύς, Βορδάκος ὀνομαζόμενος, λέγει, ὅτι εὕρισκό-
 μενος εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας Πλαιζάνκην τὸ ὄνομα, διενυκτέ-
 ρευσεν εἰς ξενοδοχείόν τι, ὅπου ἡ μήτηρ τοῦ ξενοδόχου εἶχεν ἀπο-
 θάνει τὴν προτεραίαν νύκτα. Ὁ ἄνθρωπος λαθὼν ἀνάγκην ἀπὸ με-
 ρικὰ πανικά, ἔστειλεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του εἰς τὸ δωμάτιον τῆς
 μακαρίτιδος μητρὸς του νὰ τὰ ζητήσῃ· ἀλλ' ὁ ὑπηρετῆς οὗτος μετ'
 ὀλίγων ἐπανέρχεται ἀσθμαίνων καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ κράζει, ὅτι ἡ κυ-
 ρία του ἐβορκολάκησε καὶ ἐκοίτετο εἰς τὴν κλίνην της. Ἄλλος τις
 ὑπηρετῆς θέλων νὰ δείξῃ θάρρος, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ πα-
 ρευθὺς ἐπιστρέψας ἐβεβαίωσε τὸ πρᾶγμα.

Ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος του, καὶ ἐσυ-
 κωδεύθη εἰς τὸ δωμάτιον ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλον του· μετὰ τινος

στιγμᾶς μεταβάς καὶ αὐτός, ἐβεβαίωσε τὰ αὐτὰ εἰς τοὺς ξένους του
 κρᾶζων· «Ναί, κύριοι, ἡ πτωχή μου μήτηρ εἶναι, τὴν εἶδον· ἀλλὰ
 δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς λαλήσω.»

Ὁ Βορδάκος λαμβάνει μίαν λυγίαν, καὶ ἀποταβείς πρὸς τινὰ
 ἐκκλησιαστικόν, ὅστις παρευρέθη ἐκεῖ, λέγει· «Ἐλα, κύριε, ἄς ὑπά-
 γωμεν.—Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ ἀββάς, σὰς ἀκολουθῶ, ἐὰν προπο-
 ρεύησθε.» Τὸ παράδειγμα τῶν δύο τούτων ἐμιμήθησαν ὅλοι οἱ πα-
 ρευρισκόμενοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ
 βορκολάκος ἤνοιξαν τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης. Ὁ Βορδάκος
 τρώντι παρετήρησε μίαν γραιάν, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἦτο μαῦ-
 ρον καὶ καταριτιδωμένον, ἡ δὲ κεφαλὴ καλῶς σκουφωμένη· ἔκαμνε
 δὲ παραδόξους μορφασμούς.

Εἶπον εἰς τὸν οἰκοδεσπότην νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν τρώντι
 ἦτο ἡ μήτηρ του. «Ναί, αὐτὴ εἶναι. Ἄ! καυμένη μου μήτηρ!»
 Οἱ δὲ ὑπηρεταὶ ἀνέκραξαν ὡσαύτως, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ κυρία των.

Τότε ὁ Βορδάκος εἶπεν εἰς τὸν ἐκκλησιαστικόν· «εἶσθε ἱερεὺς,
 Κύριε, ἐξορκίσατε τὸ πνεῦμα.» Ἄφου δὲ ὁ ἱερεὺς ἐξώρκισε τὴν ἀ-
 ποθαμμένην καὶ ἔρριψεν ἀγιασμὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὸ πνεῦ-
 μα αἰσθανθὲν τὴν ὑγρασίαν ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀββά καὶ
 τὸν ἐδάγκασεν, ὅλοι δὲ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ἐνῶ δὲ τὸ πνεῦμα καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐμάχοντο, ἔπεσε τὸ
 σκούφωμα, καὶ ὁ Βορδάκος εἶδεν, ὅτι ὁ βορκολάκος ἦτο πίθηκος,
 ὅστις ἰδὼν πολλάκις τὴν κυρίαν του σκουφώνουσαν τὴν κεφαλὴν της,
 ἐστοχάσθη νὰ τὴν μιμηθῇ· ὅθεν λαθὼν τὴν ἰδίαν ἐκείνης σκούφισαν,
 ἔδесе τὴν κεφαλὴν ἀπαράλλακτα ὡς ἐκείνη, καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς
 τὴν κλίνην ἀνεπαύετο.

Τοιαύτη εἶναι κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος
 ὅλων τῶν ἱστοριῶν τῶν νομιζομένων βορκολάκων. Καὶ ἂν οἱ ἄνθρω-
 ποι ἐδίδον εἰς αὐτὰς τὰς ἱστορίας τὴν πρέπουσαν ἀξίαν των, αἱ γυ-
 ναῖκες, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἄγδρες δὲν ἤθελον κυριεύεσθαι ἀπὸ παι-

δαριώδεις φόβους, ἕνεκα τῶν ὁποίων στεροῦνται τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς των.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ.

Εἰς τὰς Πάτρας, πόλιν τῆς Ἀχαιῆς, παιδίον τι τὸ πάλαι ἠγόρασε μικρὸν δράκοντα, καὶ ἔτρεφεν αὐτὸν μὲ πολλὴν φροντίδα. Ἀφοῦ δὲ ἐμαγάλωσεν ὀδράκων, ἐλάλει τὸ παιδίον πρὸς αὐτόν, ὡς εἶν ἐκκατάλαμβανεν ὅσα τοῦ ἔλεγε, καὶ συνέπαιζε καὶ συνεκοιμᾶτο μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἠύξθη παρὰ πολὺ ὁ δράκων, οἱ πολῖται τὸν ἀπέλυσαν εἰς τὴν ἔρημον, φοβούμενοι μήπως γίνῃ πρόξενος θανάτου εἰς τὴν πόλιν. Ὁ δὲ παῖς γενόμενος νεανίας καὶ ἐπιστρέφων ποτὲ ἀπὸ μίαν πανήγυριν μὲ τοὺς συνηλικιώτας του, ἐνέπεσεν εἰς χεῖρας ληστῶν, οἱ ὅποιοι ἔμελλον νὰ τοὺς κακοποιήσωσιν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἰδοὺ ἀκούεται βοῆ καὶ ὁ δράκων ἔρχεται συρόμενος μὲ ἀκατανόητον ταχύτητα· καὶ ἄλλους μὲν ἐξ αὐτῶν διασχόρπισεν, ἄλλους δὲ ἐφόνευσεν, αὐτὸν δὲ περιέσωσεν ἐκ τοῦ κινδύνου.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Α. Σακκόφραφον.

Οὐδεμίαν συνδρομὴν πληρῶνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Σωκράτης (συνέχεια). — 2. Ὁ ἐκ κακῶν παραδειγμάτων ὄλεθος. — 3. Μυθολογία τῶν Περσῶν μετὰ εἰκονογραφίας (συνέχεια καὶ τέλος). — 4. Περὶ νάνων. — 5. Τὸ κολύβριον. — 6. Ἱστορία ἐνὸς βορκόλακος. — 7. Εὐγνωμοσύνη δράκοντος.